

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentaria et disputationes scholastica in Summam D.
Thomae Aquinatis**

Nazarius, Johannes P.

Coloniae, 1621

Secunda Controuersia. An Christus habuerit aut habere potuerit errorem
in parte sensitiua?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82325](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82325)

lis, quia per modum propriæ passionis emanat ex A
virtutibus intellectus animæ nostræ natura. Quia
tamen ad principiorum notitiam præter lumen
naturale, quod est principium iudicandi, neces-
sariæ sunt species intelligibiles ex sensibilibus ac-
quisitæ, quæ sunt apprehensionis principia pro-
xima, ideo Philosophus in 2. Post. c. vi. dixit præ-
dictum habitum esse acquisitum: quod etiam si-
gnificat S. D. in 1. 2. q. 51. ar. 1. dicens nullum habi-
tum operatum inesse nobis à natura; quia saltē
vltimum habitus complementum (quod in ha-
bitu principiorum est per species intelligibiles)
non est nobis congenitum, sed acquisitum. Ex
his patet, quomodo cognitio primorum princi-
piorum pertineat ad animæ nostræ naturam, vt B
assumitur in tertia probatione: pertinet enim pri-
mo ratione luminis intellectus agentis, quod est
animæ facultas naturalis: Secundo, quia cognitio
principiorum habitualis consequitur animæ no-
stræ naturam: Tercio, quia cognitio eorundem
actualis terminat naturaliter inclinationem ani-
mæ nostræ naturalem. Ex quibus vltius sequit-
ur optimam & euentem esse prædictæ proba-
tionis consequentiam: vt pater applicanti, &c.

QUATVOR dubitationes proponit, ac definit
Suarez disputatione sua 24. PRIMA est: An in anima
Christi sit intellectus creatus, & quanta sit perfectionis?
SECUNDA: An fuerit in Christo homine actus intelli-
gendi creatus, & ex quo tempore? TERTIA vtrum actus
intelligendi anima Christi fuerit verus, certus & euentus?
QUARTA: Vtrum in anima Christi fuerint habitus in-
tellectuales. Circa quas duo tantum sunt exami-
nanda, primum est: An per absolutam Dei poten-
tiam fieri possit, vt in anima Christi sit iudicium
erroneum intellectus. Secundum est: An Christus
habuerit seu habere potuerit errorem in parte sen-
situa. Reliquas vero difficultates & earum reso-
lutiones lege, si vis, apud dictum authorem: circa
secundam vero specialiter lege Capr. in 3. dist. 24.
q. 1. & Cai. super hoc a. & Aluarez. disp. 51. quæritur
ergo primo.

Prima Controuersia.

An per absolutam Dei potentiam fieri possit, vt in
anima Christi sit iudicium erro-
neum intellectus?

Sententia
Doctorem.

PARTEM affirmantem tuerentur illi Scholastici,
qui docent Deum de potentia absoluta posse
mentiri aut falsum dicere, vel inclinare ad falsum:
quos referunt & impugnant Bannes in 2. 2. q. 1. a. 3
& ibidem Valentia, & alii.

Suarez in allegata disput. 24. sect. 3. in fine duo di-
cit. Primum est difficile esse implicationem con-
tradictionis in hoc ostendere, & non videri hoc
nude consideratum in ordine ad potentiam qua-
si physicam contradictionem inuolueret, licet cō-
sideratum in ordine ad potentiam coniunctam
diuinæ sapientiæ videatur repugnare. Secundum
est, se non posse ita de Christo seu de Deo homi-
ne sentire, vt existimer potuisse vel in intellectu
eius cadere errorem, vel in sermone mendacium
etiam materiale sine culpa.

Oppositam sententiā tuerentur illi omnes scho-
lastici, qui docent Deum per absolutam sui potē-
tiam mentiri non posse, aut ad falsum inclinare.

DVO hic supponenda sunt. Primum est diffi-
cultas inter potentiam Dei absolutam, & poten-
tiam Dei ordinariam vel ordinatam de quarum
differentiis egimus in 1. p. q. 25. a. 5. post D. Th. ibi-
dem ad 3. & in 3. dist. 1. q. 2. a. 3. Videndus est etiam
Bannes in 2. 2. loco notato. Secundum est: De poten-
tia in D. Thom. 3. partem.

Resolutio.
In anima
Christi nul-
lum esse pos-
se iudicium
erroneum.

tia absoluta Deum neque per se, neque per alium
mentiri posse: vt late probant Ban. & Val. loco su-
perius allegato: Quibus suppositis

Dico fieri non posse per absolutam Dei potentiam, vt
anima Christi iudicium habeat erroneum in intellectu.
Probatur. Primo: quoniam ideo est impossibile
Deum mentiri, aut errorem in intellectu causare,
quia si Deus hæc faceret, hoc ipso auerteretur à
semetipso, & veller id, quod est ipsi vt summæ
veritati & bonitati contrarium: at hoc idem ab-
surdum sequeretur, si in anima Christi Domini
esset aliquis error: ergo. Maior probatur: quia
falsitas & error speculatiuus non tantum opponi-
tur veritati creatæ, sed etiam ipsi primæ veritati &
sapientiæ, qua Deus iudicat hoc aut illud obiectū
ab eo cognitum esse verum: constat autem Deum
esse veritatem ipsam & sapientiam & iudicium.
quo de rerum omnium iudicat veritate: igitur sibi
contrarius & à semetipso auersus esset Deus, si fal-
sum diceret aut errorem causaret, non minus quā
si peccaret aut esset causa peccati. Minor autem
probatur: Quoniam actiones humanitatis Chri-
sti non à Deo tantum, vt prima causa, sed etiam
speciali quadam ratione dirigebantur à Verbo il-
li personaliter vnito: igitur in actibus intellectus
animæ Christi nulla potuisset falsitas aut error.
Antecedens patet: quia ad suppositum rationalis
naturæ specialiter & proxime pertinet dirigere o-
mnes eius operationes. Conseq. vero probatur:
quoniam ideo dicunt Theologi præsertim Tho-
mista Angelum & primum hominem in primo
instanti suæ creationis non potuisse peccare, quia
peccatum illud Deo tribueretur vt authori & di-
rectori naturæ: at multo magis dirigit Deus as-
sumptam à Verbo humanitatem, & eius omnes
actiones, quam naturam Angelicam aut Adam in
primo instanti creationis, ob dictam causam, quia
scilicet duplici ratione dirigebantur à Deo: ergo.
Et hæc est doctrina Damasceni lib. 3. de fide cap. 12. Se-
cundo probatur: quoniam actiones naturæ sunt
actiones suppositi operantis vt quod: igitur actio-
nes humanitatis Christi sunt actiones personæ
Verbi vt operantis: igitur falsitas omnis aut er-
ror, qui esset in cognitione animæ Christi, Verbo
tanquam supposito per animam operanti tribue-
retur. Tercio probari potest hoc dictum illis om-
nibus argumentis, quibus probant expositores
prædicti scilicet Ban. & Val. Deum nec posse me-
tiri, nec in alterius mente causam esse posse falsi-
tatis aut erroris. Sed de hoc iterum differemus vl-
terius infra quæst. 15. a. 3.

CONTRA prædictam veritatem produci possent Indicantur
argumenta, quæ contra secundum suppositum argumenta,
referunt & soluunt Ban. & Val. loco supra notato. & solutio-
nes.
Disput. 61. c. 9. quibus satisfiet in dicta q. 15. a. 3.

Secunda Controuersia.

An Christus habuerit aut habere potuerit errorem in
parte sensitua?

REFERTUR à quibusdam recentioribus opi-
nio Magistri Victoris ex eius scriptis in 3. p. q. Doctorem.
5. a. 3. dicentis non esse inconueniens, vt Christus
infans deciperetur secundum sensum, vel somnia-
ret aliquid falsum.

Suarez Disp. 24. sect. 3. §. 5. Ad secundam confirmatio-
nem ait Christum Dominum ita sua virtute con-
fortasse sensus exteriores, vt semper viderent seu
apprehenderent res, pro vt vere sunt siue prope
essent siue distantes, & siue hoc siue illo modo ap-
plicarentur. Alii nouiores dicunt Christum nun-
quam somniasse, ne deciperetur, quia homo cum

M m somniat

sonniat aliquāter inhaerēt similitudinibus tan-
quam rebus ipsis: & cum in somniis sit operatio
compositiua, interuenit ibi deceptio.

Resolutio.
Ex commu-
nibus philo-
sophis prin-
cipijs osten-
ditur Chri-
stum in par-
te sensitiua
nullum er-
rorem ha-
bere potuis-
se.

Sciendum est primo errorem in actu cognitionis,
idem esse quod falsitas, quæ (de nostra cognitio-
ne loquendo) in sola compositione & diuisione,
non autem in simplici apprehensione consistit:
falsitas enim intellectus & cogitatio solam cō-
sequitur compositionem aut diuisionem: falsitas
autem imaginatiua seu phantasiæ aut sensus cō-
munis absque iudicio intellectus esse non potest,
vt patet ex D. Tho. de Ver. q. 8. a. 6. ad 15. Ad cuius
evidentiam scito differentiam esse inter iudicium
sensus præcise sumpti & iudiciū intellectus: quod
iudicium sensus præcise sumpti, id est præcise cō-
cursu & participatione rationis, non est de re ab-
solute, sed vt repræsentatur per talem speciem, iu-
dicium autē intellectus est de re absolute: Ratio
differentiæ est: quia sensus sicut respicit singulare
pro vt est hic & nunc, ita ipsum cognoscit, & de
eo iudicat pro vt hoc vel illo modo repræsentatur
intellectus autem noster res cognoscit, pro vt
a materiæ conditionibus abstrahuntur, & secun-
dum ea, quæ naturis eorum conueniunt absolu-
te consideratis. Et ex hac sequitur alia differentia:
quod intellectus cognoscens rem aliter quam sit
secundum se, falsus est: sensus autem rem aliter
cognoscens, aut iudicans, quam sit secundum se
(si tamen eam cognoscat, & de ea iudicet secun-
dum modum, quo per speciem illi repræsentatur)
vere & proprie falsus non est, vt cum Aug. docet
S. Tho. loco notato, & alibi sæpe. Quo fit vt oculus
noster cum sensu communi videns & iudicans,
Solem cubitalem, & baculū in aqua pro medie-
tate existentem esse curuum non sit vere falsus, li-
cet obiecto, pro vt in se est, absolute collatus in-
adæquatam habeat cognitionem, & secundum
hanc rationem dicatur esse falsus, non causaliter
tantum, sed etiam formaliter. Verum quia iudi-
cium sensus ad rem, prout in se est & absolute cō-
sideratam non fertur, sed eam tantum cognoscit
& de illa iudicat, pro vt illi per speciem repræsen-
tatur: ideo falsitas illa, quæ sensui tribui solet in
comparatione ad rem secundum se consideratā,
nullam imperfectionem ponit in sensu: sicut nec
proprie & absolute loquēdo falsitas est: quia sen-
sus non est aptus natus cognoscere res absolute
sumptas, sed pro vt illi per speciem repræsentan-
tur, siue ita sicut in re siue aliter. Ex quo sequitur
primo, vt phantasia in somniis inhaerens rerum si-
militudinibus, tanquam rebus ipsis nō sit falsa pro-
prie & simpliciter loquendo. Secundo sequitur
dicta D. Tho. 1. p. q. 17. a. 2. & Arist. in 5. Metaph. tex.
34. asserentium in sensu esse posse falsitatem, in-
terpretanda esse de falsitate minus proprie dicta.
Vide etiam ea, quæ diximus 1. p. in allegata quæst. 17.
quibus adde ea quæ dicuntur inferius.

Secundo notandum est, potētiā sensitiuam prius
esse passiua respectu sensibilis, cuius speciem in
se recipit vt agendi rationem, antequam sit actiua
respectu sensationis, quam actiua per speciem e-
licit. Perfectio vero potētiæ passiua non in eo
posita est, vt magis patiat & immutetur, quam
illam immutet agens: hoc enim est impossibile:
sed in hoc vt a minoris virtutis agente facilius pa-
tatur & immutetur: sicut maiorem habere potē-
tiam calefendi nō in eo consistit, quod magis ca-
lescat, quam sit virtus aut actio calefacientis: sed
in eos quod ab æquali vel a minus intensa virtute
facilius calefiat. Sic igitur in proposito maior per-
fectio sensus, puta visus nō in eo posita est, vt ma-
gis immutetur a sensibili, quam sensibile sensum
ipsum immutet: sed in hoc, quod ab æquali, aut

etiam debiliore sensibili facilius immutetur.

Tertio notandum est virtutem agentis finiti sphe-
ram habere suæ actiuitatis determinatam, ultra
agere non potest: atq; ideo quanto magis exten-
ditur ad remota, tanto magis minuitur eius effi-
cacitas: igitur sensibile, quod agens quoddam fi-
nitum est, tanto minorem habebit actiuitatem in
sensum, quanto fuerit hic magis ab illo remotus:
ita vt nō tota virtus, qua sensibile sensum immu-
tat, sed aliquid minus recipiatur in sensu remoto:
ac proinde nec sensus totam tunc percipere pote-
rit sensibilis quantitatem intensiuam aut exten-
siuam, vt patet inductiue in quolibet sensu, & sin-
gulariter in sensu visus, in quem agit visibile per
speciem formam pyramidis inducentem, cuius ba-
sis est in obiecto visibili, conus vero siue angulus
est in pupilla: & quo fuerit minor angulus, eo mi-
nus apparet obiectum: tanto autem minor est an-
gulus in pupilla, quanto distantius est obiectum:
vt patet de Sole & stellis, quorum maxima quan-
titas ob nimiam ab oculo nostro distantiam vide-
tur exigua: quia nimis non tanta est anguli qua-
ntitas, vt sufficiat ad totam Solis aut Stellæ quan-
tatem representandam: Igitur seruato rerū ordine
& secluso miraculo dicendū est, distantia visibilia,
puta Solem & stellas Christi oculis non secundū
totam eorum quantitatem, sed secundū eam tan-
tum magnitudinem fuisse repræsentata, secundū
quā perfectæ virtutis oculo in tanta distantia pos-
sunt apparere: Neq; tamen consensu est Chri-
stum in exteriori aut interiori anima suæ sensu er-
rorem aliquem habuisse: quia licet visibilia valde
distantia nō secundum totam, sed secundū longe
minorem quantitatem oculis eius obijcerentur &
apparerent certissima tamē intellectus sui cogni-
tione de propria & naturali eorum quantitate iu-
dicabat. Quod et de Adā in statu innocentie S. D.
affirmat 1. p. q. 94. a. 4. ad 3. dicens: Si aliquid repræsen-
tatum fuisset sensui, vel phantasia primi hominis aliter, quā
fuisse in rerum natura, non tamē deciperetur: quia per ra-
tionē veritatem indicaret, quod et docet in 2. dist. 23. q.
2. a. 3. ad 4. & de Ver. q. 18. a. 6. ad 15. vbi sic loquitur:
Quando sensus repræsentat, quod accipit, non est falsitas in
sensu, vt Aug. dicit in lib. de vera religione, sed falsitas est in
intellectu: qui iudicat hoc modo esse in rebus, sicut sensus
demonstrat: quod nunquam in Adā fuisse: qui a iudicio
cessasset intellectus: vt in somniis, vel in vigilando de sensi-
bilibus iudicans verum medium habuisset. Ex quib. ver-
bis apparet de mente D. Th. hominem secundum
phantasiam in somniis inhaerendo similitudinibus,
tanquam rebus nullam incurrere falsitatem, nisi
cum ea concurrat etiam deficiens iudiciū intel-
lectus: ac proinde Christum Dominū absq; errore
sonniare potuisse dormiēdo. Quamquā dici nō
incongrue posset Christi dormitionem & somnia
fuisse cū vsu rōis phantasiā ab errore præseruāte.

Ex dictis sequitur hac vnica Concl. Christus nullum
habuit, aut habere potuit errorem in parte sensitiua exte-
riori, aut interiori: Et probari potest illis omnibus
fere medijs, quibus probatum est in Christo nul-
lum esse potuisse iudicium erroneum intellectus.

Nec admittēda est probatio seu declaratio Sua-
rezij dicentis Christū Dominum suā diuinā virtu-
te ita confortasse sensus, vt semper videret aut ap-
prehenderent res, p vt vere sunt siue prope essent
siue distantes, &c. quia nō sunt asserenda seu cō-
fingenda miracula sine necessitate: esset aut mira-
culū supra totum ordinē naturæ, si tanta sensibus
Christi virtus adderetur, vt totā posset obiecti q-
maxime distantis magnitudinē intueri: cui aliud ex
parte sensibilis miraculū esset addendū, vt scilicet acti-
uitas eius in sensum ita distātem augeretur: nam,
vt ante diximus, vis naturalis obiecti non potest
spe-

speciem in sensum ex tanta distantia causare, quæ A
sufficiat ad cognitionem quantitatis obiecto se-
cundum se conuenientis.

Tertia Controuersia.

An actus intellectus anime Christi fuerit aut esse potue-
rit actus diuina cognitionis increatus, & quantum
ualeat ratio S. D. & an conclusio presentis
articuli sit veritas idem?

Sententia
Doctorem.

Q VATVOR sunt huius controuersie partes: &
de prima fuit opinio Vgonis de S. Victore in
opusculo de anima Christi, & eius scientia, & lib. 2. de Sa-
cramentis parte 6. cap. 1. dicentis, animam Christi
per scientiam increatam formaliter cognouisse: B
qui tamen ab anima Christi non excludit actum
scientie create: Quidam vero alij, quos referunt
Adamus in 2. dist. 1. & Greg. in 2. dist. 7. a. 1. quæst. 3. &
Capr. dist. 3. q. 2. arg. 10. contra 1. concl. existimant
beatos omnes Deum per actum increate visio-
nis intueri.

Quo ad secundam vero partem, quæ est de pos-
sibili, tenet Io. de Ripa per Dei potentiam abso-
lutam fieri posse, ut ait Capr. in 3. dist. 14. q. 1. in arg.
contra 2. concl. & Cai. 1. p. q. 26. a. 3. & super hoc a. & 1.
2. loco notato: Sed oppositam prædictis opinionib.
sententiam habet in hoc a. S. D. & 1. p. loco notato, &
in 3. dist. 14. q. 1. a. 1. & 1. 2. q. 3. a. 1. & alibi sæpe: eandem
sequuntur & tueri omnes eius discipuli, ac præ-
sertim Capr. & Cai. locis allegatis, Medina & Val.
super hoc a. & 1. 2. q. 3. a. 1. Aluar. dist. 31. eandem
sequuntur Suar. dist. 24. sect. 2. & Val. super hoc art.

De tertia vero parte disputat Cai. cuius doctri-
nam impugnatur Suar. in eo, quod ait actum intelli-
gendi non posse esse alterius actum, nisi in genere
naturæ.

Ad postremam autem partem respondet Me-
dina in 1. 2. q. 3. a. 1. opinionem Vgonis, & aliorum
supra relatorum esse fere hæreticam: quod probare
nuncit pluribus argumentis, quib. concludit eam
esse hæreticam: in quam etiam partem inclinat
Val. Suarez affirmat esse temerariam tantum, si
tamen non neget Vgo, & alij eiusdem opinionis
omnem actum scientie create in Christo. Alij de-
niq. viri doctissimi media via incedentes dicunt D
prædictam opinionem esse erroneam.

NVLVM actum intellectus anime Christi
fuisse aut esse potuisse ipsum actum diuine cogni-
tionis increatus probant optimis argumentis
Capr. Cai. Med. Val. Suar. Valq. & Aluar. locis su-
perius allegatis, quibusdam tamen argumentis ab
authoritate vitur Spar. quæ merito reprobantur
Valq. Videat hos autores, qui voluerunt: nihil e-
nim noui dicendum occurrit circa duas priores
huius controuersie partes.

Ratio D. Thom. in respons. ad 1. est: scientia, qua
Christus omnia cognouit per scientiam diuinam
operatione increata, est alterius naturæ ab anima
Christi & eius actibus: ergo hic actus non potuit
esse anime Christi: ergo, si non fuisset in anima B
Christi aliqua alia scientia præter diuinam, nihil
cognouisset: at hoc est absurdum: ergo. Antece-
dens probatur, quia intelligere Dei est sua substā-
tia, ut probat Phil. in 12. Met. 1. & 2. consequentiæ
relinquantur ut notat: falsitas autem ultimi con-
sequentis probatur: quia sequeretur, quod frustra
fuisset assumptam: nam vnum quodque est propter
suam operationem. Cuius rationis primam con-
sequentiam ait in hoc principio fundari: quod o-
peratio est actus operantis secundum esse naturale, sub quo
secundo, quod diuina substantia non potest esse
actus secundum esse naturale alicuius creaturæ, se-
Naz. in D. Thom. 3. partem.

quitur non posse diuinum intelligere esse intelli-
gere, quo formaliter intelligat creatura. Declarat
Cai. dictum principium dicens particulam illam:
secundum esse naturale, positam esse ad differentiam
actus secundum esse intelligibile, quale est obiectum
intellectus, & est perfectio & actus intellectus
secundum esse intelligibile: quo modo fieri potest,
ut substantia illa, quæ est purus actus, non solum
in genere entis, sed etiam in ordine intelligibili sit
perfectio & actus alterius secundum esse intelli-
gibile: ut explicauimus in 1. p. q. 12. a. 2. in 3. contr. Nec
audiedus est Suarez hic oppositum docens. Pro-
bat autem illud primo inducendo: quia generare
est a generante secundum esse naturale, & sentire
est in sentiente secundum esse naturale, & simili-
ter desiderare in desiderante, & intelligere in in-
telligente. Secundo ex terminis: Quia operans,
in quantum operans, secundum suum esse natu-
rale operatur, sicut & est Sed principium illud in o-
perationibus potentie cognoscitiue, tam sensiti-
uæ, quæ intellectus manifeste falsum est: ac pro-
inde sic absolute prolatum non est admittendum.
Constat enim ex dictis in 1. p. q. 14. a. 4. & 5. & q. 27.
a. 2. quod intelligere est esse intelligentis, ut intel-
ligens est, siue intellectus in actu, qui constat ex
virtute intellectiua, specie intelligibili & verbo:
quorum omnium intelligere est esse diuerso mo-
do: ut explicauimus in allegata q. 27. a. 1. Contr. vni-
ca: igitur hæc operatio quæ est intelligere, non est
actus operantis secundum esse naturale, sed secun-
dum esse intelligibile: immo est ipsum esse, & vlti-
ma actualitas in ordine intelligibili: Quod si dicas
intelligere ut sic, claudere in se etiam suum esse na-
turale, & secundum illud esse necessario actum in-
tellectus, eadem reijciatur facilitate, qua dictum fue-
rit. Nam licet species intelligibilis creata ut acci-
dens quoddam est, suum habeat esse naturale,
quo actuatur intellectum, quæ per se primo actuatur
secundum esse intelligibile: tamen essentia diui-
na, quæ species est intellectus Deum videntis, hæc
non admittit imperfectionem, ut secundum esse
naturale sit actus intellectus Deum videntis: eadē
ergo ratione separari poterit hæc imperfectio ab
ipsa diuina intellectione, ut scilicet fiat actus intel-
lectus creati secundum esse intelligibile, nō autem
secundum esse naturale. Et ex his patet responsio
ad inductionem. Ad rationem autem dico propo-
sitionem illam: operans in quantum operans, secundum
suum esse naturale operatur, sicut & est: dupliciter in-
telligi posse: Vno modo primo, & sic vera est: sed
nihil probat: quia gradus & ordo est in diuersis
operationibus non attenditur secundum gradum & ordi-
nem principij primi, sed proximi: Alio modo po-
test intelligi de operari proxime: & ita falsum est
in operante cognoscitum, ut cognoscitum est:
sic enim operatur non sicut est secundum esse na-
turale sed sicut est secundum esse cognoscitum,
siue secundum quod est ipsum cognoscibile.

Aliter igitur interpretanda est ratio D. Tho. Ad Vera inter-
cuius euidentiam supponendum est id, quod hic præstatio.
explicat & probat optime Cai. & alij recentiores,
nimirum de ratione operationis vitalis esse, ut sit
ab eo, cuius est operatio vitalis. Et quoniam hæc
habitus vitalis operationis ad suum vitale prin-
cipium est ipsius intrinseca natura, quæ variari nō
potest: consequens est, ut secundum diuersitatem
genericam aut specificam vel etiam indiuidualem
vitalium operationum sit etiam diuersitas vitalium
principiorum aut operantium, a quibus proce-
dunt, aut qui secundum eas operantur, ita ut im-
possibile sit, etiam per absolutam Dei potentiam,
vnum Angelum intelligere per intellectum
alterius, aut velle per volitionem alterius, & ho-

Resolutio,
Indicantur
Doctorem
scripta pro
definitione
duarum prio-
rum partium
Controuersie.

Tertia parti
Controuersie
Resolutio ex-
positione ex-
Cai. asser-
tur vera in-
terpretatio
rationis D.
Thomæ.